

LBRIS

We know
books

HORAȚIU MĂLĂELE

O POVESTE CAM CIUDATĂ

și alte două povestiri

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

O POVESTE CAM CIUDATĂ

La începutul acestui mileniu, într-un cartier cenușiu și cuminte dintr-un București incert, își găsea rostul zilnic și un proiectant rotofei, nu prea tânăr, cu o față ovală și comună, deasupra căreia exploda bogat și neîngrijit un păr roșu capucin, prevestitor. Deși mai totdeauna singur, anturajul lui era alcătuit din: niște părinți bătrâni, bolnavi și resemnați, niște colegi de serviciu egoiști și superficiali, un director corpolent și drastic, o bătrână uscată, crăcănată și cu mustață, spionul și spaima aparatului administrativ, o secretară rubensiană angajată în urma unei intervenții demnitare, precum și o zăpăcită caraghioasă, subiectul scenarist-previzibil al unei inevitabile relații de afecțiune. Cam atât.

Viața acestui om gogolian — cititorul ne va scuza pentru superficiala adjectivare la îndemâna oricărui gunoier rusofil —, deci, viața acestui gogolian se desfășura astfel: deșteptare, veceu, toaletă, îmbrăcare, tramvai, serviciu, tramvai, culcare, deșteptare, veceu, toaletă, îmbrăcare, tramvai, serviciu, tramvai, culcare și tot așa.

Nimic nu părea să răsucească această consecvență mecanică, încremenită în soluții primare.

Dar...

În fața acestei conjuncții adversative, cititorul va trebui să tragă aer în piept, întrucât tensiunea prinde contur, iar logica se destramă.

Dar într-o zi dintre acelea ce nu au nimic solemn, însă nici nu prevestesc ceva bun, omul sus-amintit se întorcea acasă într-unul dintre vagoanele tramvaiului gălăgios și leneș ce împărțea orașul în două. Gânduri rătăcitoare și confuze animau viața acestui muritor

așezat cuminte pe unul dintre scaunele tramvaiului.

O femeie beată, cu obrajii găuriți de purpura alcoolului, își plimba nenorocirea în crepusculul orașului, pe lângă zidurile cenușii și roase de râvna timpului.

Căldura lichidă și legănatul tramvaiului l-au făcut pe omul nostru să ațipească într-una dintre pozițiile tipice navetiștilor de la fabrica de mezeluri „Mezeluri”.

Femeia înainta bombănind.

Omul nostru părea interesat de un vis efemer și trist.

Corabie în derivă, femeia înainta bombănind.

Un țipăt, o lovitură surdă, urletul fierului pe fier născut sub burta tramvaiului și vacarmul puse stăpânire pe liniștea străzii. Ieșeau din tramvai ca dintr-o balenă uriașă, repezindu-se care-ncotro bărbați speriați, femei gălăgioase, copii

plânși, bătrâni nedumeriți, putrezi și caraghioși. Sirena poliției, mașina salvării, riverani, curioși, oameni de nimic — obișnuitul spectacol al accidentelor de circulație.

Fostul spital Lumina, numit acum Giuseppe Verdi, care deținea o olografă scrisoare de recomandare din 1888 a distinsului compozitor, părea liniștit și victimă a unei comunități calculate și fără vicii.

Salonul 4 al etajului doi ascundea suferința unui făcător de case care, în urma unei depresii amoroase, își băgase capul între fălcile menghinei la care lucra și-i strânsese șurubul până ce capul îi plesnise ca un pepene într-o parte, holbându-i incredibil ochii, motiv pentru care cei trei alcoolici intoxicați cu apă de colonie Miracol îl botezaseră Ozene. În partea opusă, un transsexual speriat, un diabetic, un pat gol cu garnitura scrobită și obosită pe care puteai zări amintirea foștilor ocupanți și, în sfârșit, omul nostru, îmbrăcat într-o pijama de

împrumut, mare și ruptă, cu imprimeul decolorat de prea multul timp și prea multele spălări. Omul stătea nemișcat în vârful patului, privind parcă interesat noul spectacol în care-l târâse viața.

Doctorul Grossman intră gălăgios, spunând una dintre glumele lui deocheate, spre râsul exagerat al asistenteilor și al câtorva stagiare. Fals preocupat de soarta celor din paturi, îi linișți cu șabloane bine cunoscute. Trecu repede peste radiografia și legenda din dosarul omului nostru, după care decise:

— Tu n-ai nimic, să pleci acasă!

Aruncă dosarul în scorbura patului, luă de gât o stagiară și exclamă golănește:

— Ah, Doamne, de-aș fi cu zece ani mai tânăr!...

— Păi, sunteți! glumi tânăra femeie, dându-i o șansă doctorului și stârnind invidia celorlalte.

— Domnule doctor, da' eu nu-mi mai simt mâna dreaptă!

Cel care vorbise era chiar omul nostru. Doctorul se întoarse. Își potrivi niște ochelari cu rama neagră și groasă și reprivi încruntat radiografiile, ridicându-le în lumina ferestrei.

— Ești hipertensiv?

— Nu.

— Ai amețeli?

— Nu.

— Ai fost mușcat de vreo căpușă?

— Nu.

— Lovit la cap?

— Nu.

— Cervicalele sunt în ordine... N-ai nimic. E o tulburare neurologică. Iei niște antiinflamatoare și-ți trece. Sper! Și, la urma urmei, asta-i viața! Bucură-te că Dumnezeu ne-a lăsat cu două mâini, doi plămâni, doi rinichi, două picioare și doi ochi! Păcat că nu ne-a lăsat și două...

Se aplecă la urechea unei asistente și continuă șoptit. Tânăra se făcu sfeclă și pufni rușinată. Dispărură cu toții

hohotind în salonul de alături. Omul nostru rămase țintuit în metalul patului fără un gând precis.

O femeie pătrată și transpirată, abia mișcându-se, sosi gâfâind nefiresc, cu niște hârtii în mână.

— Ce cald e aici! Eliad Consul!?

— Eu sunt.

Femeia chițai scurt.

— Ești român?

— Da.

Mai chițai o dată și continuă.

— Ai aici... aoleu, ce căldură, cre' c-am să mor..., foaia de externare și rețeta. Eliberează imediat patu', că vin niște arși de la fabrica de glucoză!

Plecă grăbită, trăgând de gulerul halatului să poată respira.

Eliad se dădu jos anevoie, își potrivi papucii primiți și coborî scările la subsol, unde se aflau câteva veceuri, spălătoria,